

Violet V. Vandor

Yanara

valahol, valamikor

fantasy

„A sors új esélyt ad. De a döntés mindig a miénk.”

Egyiptom, Kr.e.1254

A leány úgy állt apja előtt, mint akit leforráztak. Sokáig kérlelte, ne adja őt feleségül a hettita herceghez, hiszen soha nem látta, azt sem tudja fiatal-e vagy idős, jól-e vagy rosszul fog bánni vele. Apja kérelhetetlen maradt, hiába volt minden könyörgés, sírás, nem hatották meg lánya könnyei. Ha az ország érdeke úgy kívánta, hogy feláldozzák őt a béke kedvéért, nem volt menekvés, mennie kellett.

Nem tudta megérteni, hogy apja, aki eddig minden kívánságát teljesítette, most miért ilyen könyörtelen, hajthatatlan. Utolsó kétségbeesésében, a lábához vetette magát.

– Apám, mondd meg kérlek, miért teszed ezt velem? Mit vétettem, hogy elküldesz otthonomból, és egy idegen férfinak ígértél feleségül, akihez én nem akarok hozzámenni?

A fáraó durván kiszabadította lábát leánya ölelő karjai közül, és hátat fordított neki. Hangja érces volt és parancsoló, nem ismert irgalmat.

– Amit elhatároztam, elhatároztam! Nem vonom vissza a hettita hercegnek adott szavamat. Készülj, mert holnap elhagyod a házamat!

A falak visszaverték léptei zaját, amint sietve távozott. Szíve megkeményedett, mint a kő, nem akart még gondolni sem a lányára. Félt, nehogy meg-

sajnálja, és olyat tegyen, amit még soha nem tett, ezért inkább otthagya és megpróbált haraggal gondolni rá, mint arra a valakire, aki nagyon nagy rosszat tett neki.

Senki nem merte zavarni a földön fekvő leányt, aki sokáig áztatta könnyeivel, a palota márvány padlóját. Végül összeszedte magát, és szobájába vonult. Tudta, ha egyszer az apja elhatározott valamit, annak úgy kellett lennie, senki és semmi nem változtatható rajta. A fáraó szava visszavonhatatlan parancs volt.

A szobában az öreg dajka a karjaiba zárta. Hosszú percekig szó nélkül, gyengéden, vigasztalóan simogatta a zokogását szabadjára engedő leány haját. Az ő szíve is sajgott, hiszen tizennyolc évig ő nevelte Yanarát, ő vigyázott rá, amikor beteg volt, ő volt az első, aki látta örömét, bánatát, és most meg kell válnia tőle.

Yanara, kinek neve Ragyogó fényt jelentett, édesanyjára hasonlított, aki nem volt egyiptomi születésű. Bőre fehér volt, haja aranyszőke, nem pedig fekete, mint az egyiptomi leányoké. Világosbarna szemét, hosszú szempillák sátora borította. Alakja vékony, karcsú és törekeny volt. Édesanyját nem ismerte, mert mint dajkája mondta, az istenek magukhoz szólították, miután őt a világra hozta. Még egy festett kép se maradt róla, ezért csak dajkája meséiből, melyeket kimondottan szeretett, hallott felőle.

Míg gyermek volt, apja sokat játszott vele, de ahogy nőni kezdett, egyre jobban mellőzte, kerülte, bár mindent megadott neki, kívánságait mindig, kivétel nélkül teljesítette.

Yanarának először ez nagyon furcsán esett, de megszokta, és soha nem kérdezte apjától, hogy miért kerüli, miért változott meg ilyen nagyon vele szemben. Egyszer igaz, véletlenül kihallgatott egy beszélgetést, apja és dajkája között, amikor is apja azt panaszkolta a dajkának, hogy mennyire nehezebb esik látnia a leányt, mivel napról-napra jobban hasonlít édesanyjára, és mindig eszébe juttatja, hogy ő volt az, aki születésekor elrabolta tőle szeretett feleségét.

Korán reggel, a rabszolgák felpakolták a negyven tevét mindenféle drágasággal, selymekkel, ékszerrel, ami a menyasszony hozományát képviselte, és elindultak az ismeretlen felé. Aki a karavánnal ment, nem tért többé vissza szülőföldjére. Az első három nap, mindenki szomorú volt, letört és hallgatott. Csak egy pár fiatal katona, akik árvák voltak és nem volt családjuk, tartották meg vidámságukat, de egy idő után, nekik is elment a kedvük a többiek láttán.

Yanara tevehátra kötött, gondosan lefátyolozott kosárban utazott Egyiptomból Hattiba. Az út, bár nem volt annyira hosszú, mint amilyennek tűnt, azért fárasztó volt. Nem tudta mi vár ott rá, a hettitákról csak keveset tudott. Esze még mindig nem fogta fel, mi is történt valójában, olyan volt, mint egy

rossz álom, amelynek ő volt a szereplője, csak, hogy ez az álom reggel nem oszlott szét, hanem folytatódott elkeseredettségére.

A nap forrón sütött rájuk, s a karaván kísérő tagjai lomhán vonszolták fáradt, dagadt lábukat az égető homokban. Estére egy oázishoz értek, ahol Yanara végre kiszállhatott a teve hátára erősített kosárból. Két vele egyidős rabszolganő ült mellette, ők kísérték, ők voltak gyermekkori játszótársai, és most úrnőjükkel kellett menjenek, mert a hozományhoz tartoztak.

Intett nekik, és mindhárman eltűntek az oázis dús növényzete között. A sötétség leple alatt, ahol senki nem látta őket, levetették ruháikat, és elmerültek a langyos vízben. A hold fényesen ragyogott, és a három lány csendben szárította sugaránál, derékig érő haját.

– Fenséges Holdanya – emelte könnyes szemét Yanara a csillagok hűvös fényétől csillogó égre –, vigyázz reánk! – sóhajtotta.

A fehér fényben tündöklő Hold, egy pillanatra úgy tűnt, hogy megremegett, fénye is megsápadt, és elbűjt egy sötét felhő szakadozott függönye mögé, utána pedig, mint amikor semmi sem történt, elját-szadozott kékes-fehér sugarával a lányok haján.

Egy pár nap után a karaván megérkezett Hattusasba. A városkapu előtt, melyet szárnyas szfinxek gyönyörű szobrai szegélyeztek, Erias herceg és

kísérete várt rájuk. Kíváncsi tömeg gyűlt körük, mind akarták látni az egyiptomi menyasszonyt, akinek szépségéről sokat hallottak.

Yanara szíve hevesen vert, kikukucskált a sűrű függöny mögül, ő is kíváncsi volt jegyesére, aki az utat eltorlaszoló tömeget ütlegelve, vezette palotája elé a fiatal menyasszonyát hozó tevét. Nem tett rá jó benyomást az, amit látott, bár igaz, nem látta jól a herceget, mivel az mindig háttal állt neki. Amikor végre megálltak a palota előtt, és széthúzták a függönyöket, Yanarát két erős kéz ragadta meg, és se szó, se beszéd, kiemelte kényelmes kosarából.

– Na, itt vagy végre! – szólalt meg az előtte álló férfi.
– Remélem jól utaztál! – majd nyersen hozzátette. – Menj a szolgáló után, elkészítették neked a fürdőt, megfürdesz és azután élém jössz, hogy lássalak!

Úgy tűnt jobban érdekelte a menyasszony hozománya, mert azonnal hátat fordított a megszeppent Yanarának, és cseppet sem leplezett érdeklődéssel ment a csomagokkal, ládákkal teli tevék felé, hogy megnézzze nem hiányzik-e valami, az ígért hozományból.

A három leány elindult a szolgáló után, de alig értek fel a lépcsőn, két feketébe öltözött férfi útját állta a rabszolganőknek.

– Ti nem mehettek tovább, gyertek velünk! – mondta az egyik férfi parancsoló hangon. Yanara megpróbálta maga mellett tartani játszótársait, akik

félelemtől rémült szemmel néztek úrnőjükre. A férfi ütésre emelte kezét, de a másik megakadályozta őt.

– Mit fog mondani a herceg, ha a hozománynak baja esik, mielőtt látta volna? – kérdezte társától halkán.

Erre az bosszúsan leengedte ökölbe szorult kezét, de nem állta meg, hogy meg ne lökje a két leányt.

– Ők velem jönnek! – mondta merészen Yanara. A lányok ijedten bújtak úrnőjük háta mögé.

– Nem lehet úrnő – mondta a másik férfi szelíden.

– Nekik a rabszolgák részére kiszabott termekbe kell menniük. Így határozta a herceg.

Nem volt mit tenni, ellenkezni nem volt értelme.

– Ne féljeteK – mondta nekik Yanara. – Majd megkérem a herceget, hogy engedjen újra együtt lennetek velem.

A két leány remegve indult a férfiak után, Yanara pedig követte a szolgálót.

Ezt az esetet, az egyik hatalmas oszlop mellett félig elrejtőzve figyelte egy idős, selymekbe öltözött nő. Ő volt Agnis asszony, Erias herceg édesanyja, Yanara jövődóbeli anyósa. Bár nem szólt közbe, nem tetszett neki a leány viselkedése. Túl merésznek tartotta. Aki első pillantásra nem nyerte el Agnis asszony tetszését, arra bizony nehéz idők vártak, és Yanara nem tetszett neki. – Majd beszélek én vele – gondolta. – Meg kell tanulnia viselkedni, nem kell elfelednie, hogy ez nem a szülői háza és nem Egyiptom. Itt más törvények vannak, és azok szerint kell élnie!

Yanarát a szolgáló bevezette egy kisebb terembe, melynek közepén egy virágszirmokkal telt medence állt. Három fiatal nő sietett hozzá, és segítette megszabadulni ruhájától. Belépett a medencébe és elmerült a meleg vízben. Kellemes érzés volt, amint az illatos víz gyöngéden simogatta testét, és lemosta róla az út porát. Szinte elfeledte, hogy hol is van. Szemét lehunyta és nem gondolt semmire. Aztán egyszerre olyan érzése támadt, hogy valaki nézi, és felnyitotta szemét. Agnis asszony állt a medence szélén és nézett vele farkasszemet.

– Siess, mert a fiam már vár, és ő nem szeret sokáig várni! – mondta nem éppen kedvesen, inkább parancsolóan. Azzal felemelte fejét, megfordult és méltóságteljesen elhagyta a termet.

Yanara rájött, hogy körülötte hirtelen lehűlt a levegő, és a víz se volt már kellemesen meleg. Gyorsan megmosta a haját, és kijött a medencéből. A három rabszolga nő, újra hozzá sietett és puha, fehér vászonba burkolták, majd illatos olajokkal kenték be testét és haját. A ruha, amit ráadtak, nem a saját ruhája volt, pedig méretre ráillett.

– Ez nem az én ruhám! – mondta a rabszolgáknak.

– Hozzátok ide az enyémet!

– Elnézést hercegnő, nem tehetjük – válaszolta lecsütt szemmel az egyik lány. – Agnis asszony azt parancsolta, hogy ezt kell felvennie...

Yanara dühösen toppantott egyet a lábával, de gyorsan fegyelmezte magát, és túrta, hogy a

rabszolgák befejezzék az öltöztetését, megfésüljék és koszorúba fonják hosszú haját.

Aztán megint megjelent előtte a feketébe öltözött férfi, fejét kicsit meghajította előtte, és kérte, hogy kövesse. Hosszú folyosókon mentek keresztül, míg végre eljutottak egy hatalmas terembe, amelyben roskadásig terített asztal mellett ült Erias herceg, édesanyja, és a herceg kísérete, közeli barátai, vendégei. Valahol kissé távolabb, egy férfi kristálytisza hangon szomorú dalt énekelt, de senki nem hallgatta dalát, mindenki beszélt, nevetett.

A herceg középkorú volt, alacsony termetű, zömök, izmos, igazi harcos kinézetű. Fekete haja rövidre volt vágva, szabadon hagyva kerek homlokát, melyet mély ráncok szeltek keresztül. A szeme is fekete volt, és szokatlanul kicsi, ide-oda mozgott, minthogyha állandóan az ellenséget kereste volna. Tekintete, akárcsak a természete, nem ismert kegyelmet, figyelmét nem kerülte el semmi sem. Amikor meglátta a közeledő, arcát lefátyolozott Yanarát, csendet intett kezével, mire a terem mély hallgatásba merült, csak a lány cipőjének kopogása hallatszott egy ideig, majd megállt a terem közepén. Minden szem rá szegeződött. A herceg egy darabig nézegette, méregette tekintetével az előtte álló leányt, majd intett neki a kezével, hogy jöjjön oda, és üljön a mellette levő üres székre. A vendégek fellélegeztek, és bár halkabban, de folytatták abbahagyott beszélgetésüket.

A szék hideg volt, pedig nem kőből faragták, fából készült, és finoman intarziázott minták futottak rajta. Yanara úgy ült le, ahogy tanították neki: egyenes háttal, összezárt térddel, a kezét az ölében nyugtatva, hogy a remegése ne látszódjék. A terem illata sűrű volt, fűszerek, sült hús, édes bor és füst keveréke. A falakon lángoltak a fáklyák, árnyékokat dobáltak a kőre, és a vendégek díszes ruháin szikraként csillant a fény, szinte mozgó ékszerekké változtatva őket is.

Erias herceg nem kínálta meg semmivel, nem kérdezte meg, fáradt-e, sem azt, miként viselte az utat. Az ő szemében úgy tűnt, hogy nem is ember ült mellette, csak egy csomag, amelyet végre megérkezettnek nyugtázhat.

Agnis asszony a túloldalon foglalt helyet, pont úgy, hogy mindent lásson: Yanarát is, a vendégek arcát is, a szolgák mozdulatait is. A tekintete olyan volt, mint a pengével húzott vonal: keskeny, hideg, végleges. Nem mosolygott, még akkor sem, amikor nevetés futott végig a vendégeken valami durva tréfán.

– Egyiptomban – szólalt meg az egyik vendég, egy karcsú, erősen festett szemű férfi, akinek a hangja túl hangos volt ehhez a teremben terpeszkedő hatalomhoz –, igaz, hogy a lányokat aranyban mérik?

Nevetés tört fel. Yanara hallotta, ahogy valaki a nevet suttogja, mint valami különlegességet ízlelgetve.

Erias kissé a lány felé fordult, és beszélni kezdett, de nem Yanarához, még csak nem is róla - csak úgy, akár egy jó üzlet részleteit méltatná.

- Az egyiptomiak tudnak adni - mondta. -, ha kell. A fáraó tudja, mi a béke ára.

- És a lány? - kérdezte egy másik, széles vállú férfi, akinek az ujjain sötét foltok ültek, mint amikor tintaába mártotta volna a kezét. - A lány is „tud adni”?

A nevetés most már hangosabb lett. Yanara belül összerándult, de az arcára nem engedte fel a rettegést. A dajkája hangja, szinte azonnal a fülében szólt, úgy, mint régen: *„a méltóság az egyetlen ruhád, amit senki sem téphet le rólad.”*

Erias végre ránézett, de nem sokáig, csak épp egy pillanatra. Apró, fekete szeme olyan nyugtalanul mozgott, mint egy ragadozóé, amelynek semmi sem elég.

- Holnap - mondta szárazon. -, a papok előtt látni fogom, hogy mit hoztak nekem. Ma még csak eszünk.

A „nekem” olyan hangsúllyal zuhant az asztalra, mint pecsét a viaszra. Yanara maga elé nézett. A tálakból áradó illat hirtelen émelyítővé vált. Nem érezte az éhséget, pedig az út alatt alig evett. Emlékezetében még ott ült az egyiptomi homok, és az a rettentéses gondolat, hogy *„aki a karavánnal megy, nem tér vissza soha többé.”*

Egy szolgáló odatolta elé a tálat. Kenyér, sült hús, valami zöld fű, amelynek még az illata is keserű volt, és egy csésze bor, sötétén vörös, akár a friss vér.

Agnis asszony intett. A szolgáló megállt Yanara mögött és azonnal, kérdés nélkül, levette a lány fejéről a fátylat. A teremben megállt a zaj.

Yanara szíve egyetlen hatalmas dobbanással próbált kitörni. Nem azért, mert szégyellte volna az arcát, hanem mert Egyiptomban a fátyol védett a tekintetek ellen és az ellen a valami ellen is, amit csak a dajkája történeteiben hallott, s amit a Hold mindig hallgatva nézett végig.

A vendégek most úgy bámulták, ahogy egy ritka állatot bámultak volna, amelyet épp közéjük hoztak.

– Fehér bőr – morogta valaki. – Nem egyiptomi.

– A haja... – sűgta egy nő. – Mint a búza, mielőtt learatják.

– Ragyogó fény – mondta gúnyosan a hangos férfi

– Hát, lássuk, miként tud ragyogni.

Erias nem szólt, csak nézte. A pillantása végigsiklott Yanara arcán, aztán a nyakán. A lány ösztönösen odakapta volna a kezét, de nem tette. A dajkája hangja megint megszólalt benne: „*ne áruld el a félelmed.*”

A herceg szája szögletében apró rándulás futott végig. Talán elégedettség volt, talán valami más.

– Szép – mondta végül. – De a szépség nem ér semmit, ha makacs.

Agnis asszony felé fordult, megerősítést várva. Az nő biccentett, és a biccentésben nem volt áldás, csak szabály.

– Megtanulja – mondta Agnis. – Vagy megtörik.

A szó „megtörik”, úgy csattant, mint amikor egy vékony csont megroppan.

Yanara megmozdult a széken. Nem sokat, csak annyit, hogy levegőhöz jusson. A fűzőként szorosra húzott ruha, mely nem az övé volt, fojtogatta. A mellkasában a düh és a félelem összekeveredett, és úgy forrt, mint amikor a forró olaj cseppje vízbe esik.

– Felség – szólalt meg, és a hangja meglepően tiszta volt –, szeretném, ha az engem szolgáló barátnőim...

A mondat felénél Erias felemelte a kezét.

– Nincsenek szolgálóid, barátnőid még úgyse – mondta halkán, de határozottan. – Itt mindenkinek ura van. Neked is.

Yanara ajka kiszáradt.

– Ők... gyermekkorom óta mellettem vannak, együtt nőttünk fel – próbálta újra. –, a hozomány részei, és...

A herceg felnevetett. Nevetése nem volt vidám, inkább olyan, mint amikor valaki megmutatja a fogait.

– Küldtek nekem két rabszolgát is? – fordult a vendégekhez. – Milyen figyelmes a fáraó.

A terem megint nevetett.

Yanara nem tűrte tovább. A szék karfájába kapaszkodott, hogy a keze ne remegjen, és felállt. A mozdulat egyszerre volt hirtelen és ünnepélyes, épp olyan, amilyen a régi, belé nevelt méltóság volt.

A zaj elhalt. A vendégek csendje hirtelen nehezebb lett, akár a fáklyák füstje.

– A fáraó a békéért adta a szavát – mondta Yanara, és a hangja most már nem könyörgött. – De én nem vagyok áru.

Agnis asszony szeme összeszűkül. Erias tekintete megállt. Az apró, fekete pupilla úgy tűnt, hogy nem is a lányt nézi, hanem azt, ami mögötte van.

– Nem vagy áru? – ismételte Erias, és lassan felállt. Alacsony volt, de a termete és ismert ereje betöltötte a termet. – Akkor mi vagy?

Yanara érezte, hogy a mellkasában a forróság egyetlen pontra sűrűsödik, mialatt ott, a szíve alatt, valami régen elfeledett parázs ébredne.

Nem tudta, mit feleljen. A neve jutott eszébe: Ragyogó fény. A Hold remegése az oázis felett. A dajkája meséi, amelyekben az anyja nem „halt meg”, hanem „az istenek magukhoz szólították”.

Agnis asszony intett egy szolgának. A feketébe öltözött férfi, aki már korábban elválasztotta tőle a két rabszolgányt, halkán Yanara mögé lépett.

– Ül le! – mondta Agnis. Nem emelte fel a hangját, mégis szavainak majdnem olyan hatása volt, mint amikor a terem falai parancsolták volna.

Yanara nem ült le.

Erias lassan közelebb lépett. A vendégek nem mozdultak, csak figyeltek, szinte egy szórakoztató játék kezdetét várták. A herceg kezével a lány felé nyúlt. Yanara ösztönösen hátrébb lépett egy fél lépést.

És abban a pillanatban a fáklyák lángja egyszerre megremegett. Az ottlévők azt hitték, hogy huzat

csapott végig a termen, pedig minden ajtó és ablak csukva volt. A lángok kékes árnyalatot kaptak egy szívdobbanásnyi időre, és a falakon futó árnyékok megnyúltak, mindegyikük valami más formát öltve.

A vendégek egymásra néztek. Ez furcsa volt. Valaki idegesen felnevetett, aztán elhallgatott. Erias keze is megállt a levegőben.

Yanara sem értette, mi történik. A torkában az előbb még csomó volt, most hirtelen könnyebb lett a lélegzete. A bőrén libabőr futott végig, és a csuklóján, ahol az egyiptomi ékszereit viselte azelőtt, olyan érzése támadt, hogy valami finoman megmozdult, pedig nem volt rajta semmi, csak a csupasz bőre. Agnis asszony arca megfeszült. Nem ijedt meg úgy, mint a többiek. Ő inkább felismerte.

– Elég! – csattant fel, most először élesen. – Vezessétek el!

A feketébe öltözött férfi Yanara karjáért nyúlt. A lány nem rántotta el a karját, de a szemében valami megkeményedett.

Erias az asztal felé fordult, valami ősi szokás szerint cselekedve, és két ujját a borba mártotta. A vörös csepp fényesen csillogott a körmén.

– Az istenek jele volt? – kérdezte az egyik vendég félhangosan.

Agnis asszony figyelmen kívül hagyta a kérdést. Yanarára szegezte a tekintetét, mely olyan hideg volt, hogy a kő is megfagyott volna tőle.

– Te – mondta halkán –, nem fogod megzavarni a házam rendjét.

Yanara ajka megnyílt, de hang nem jött ki rajta. A fekete ruhás férfi szorítása erősebb lett a karján. Még egyszer, utoljára visszánézett az asztalra, ahol a tálak roskadoztak, és az arcokra, amelyek most már nem nevettek.

A terem egyik oszlopa mögött, félárnyékban, állt valaki. Nem a vendégek közül volt, de szolgáló sem. A tekintete egyenesen Yanarára tapadt ám a szemében nem látszott sem gúny, sem kíváncsiság, talán csak figyelmeztetés.

A férfi lassan a saját ajkára emelte az ujját, *csendre intve*.

Yanara lélegzete elakadt és egy pillanatra megállt. Mellette a feketébe öltözött férfi megrántotta a karját.

– Indulj, hercegnő.

Yanara kissé tétovázva engedelmeskedett. Mielőtt kilépett volna a teremből, még egyszer visszapillantott az oszlop felé. A titokzatos férfi már nem volt ott. Csak a fáklyák fénye táncolt a kövön, és valahol, nagyon messze, a Hold egyetlen pillanatra megint megremegett.

– Látni akarom azt a két leányt, aki velem jött! – mondta erélyesen a mellette levő férfinak, aki megállt, mondani akart valamit, de meggondolta magát és csak bólintott. Mivel nem volt ott senki más, aki

megmondja mit tegyen, parancsnak vélte Yanara kérését, ezért teljesítette azt.

A feketébe öltözött kísérője hosszú folyosókon vezette át Yanarát. A falakon itt már nem függtek szöttek, nem lobogtak aranyozott fáklyák. A kövek nyersegek voltak, hidegek, talán soha nem érte őket napfény. A lépteik visszhangoztak.

Minél lejjebb haladtak, annál sűrűbb lett a levegő. A füst és a fűszerek illatát felváltotta a nedves kő, az izzadtság és a bezártság szaga.

Egy nehéz, vasalt ajtó előtt megálltak. A férfi kinyitotta. Odabent tompa félhomály uralkodott, és néhány mécses pislákol a falmélyedésekben. A teremben nők ültek a földön, némelyik fonalat sodort, más edényeket tisztított, volt, aki csak üres tekintettel bámult maga elé.

És ott volt a két egyiptomi lány is. Amikor megláták Yanarát, felugrottak. Az egyik sírva fakadt.

– Úrnóm!

Yanara előrelépett, de a kísérője a karjára tette a kezét.

– Csak rövid ideig maradhat – mondta szárazon.

– Hagyj egyedül velem! – szólt meg parancsolóan egy új hang az ajtóból.

A férfi azonnal elengedte Yanarát és félreállt, majd lehajtotta a fejét. Agnis asszony lépett be a terembe. Most nem viselt ékszert, csak a sötétkék ruhát, amelynek szegélye aranyszállal volt hímezve. Mindig levette ékszereit, amikor a szolgák termébe ment. A

fény alig érte az arcát, de a tekintete tisztán látszott. A terem népe azonnal lehajtotta a fejét.

Yanara nem, ő egyenesen állt előtte.

– Milyen megható – mondta Agnis csendesen. – A hercegnő lejött a szolgák közé.

– Ők velem jöttek és nem szolgáknak voltak nevelve – felelte Yanara. – Nem hagyhatom őket itt.

Agnis lassan körbejárta, mint aki egy tárgyat vizsgál.

– Nem hagyhatod? – ismételte. – Érdekes szó.

Megállt előtte.

– Itt nem az számít, mit hagysz, és mit nem. Itt az számít, mit engednek meg neked.

A két lány Yanara mögé húzódott. Agnis tekintete rájuk siklott.

– Ezek a lányok – mondta – mostantól az én házam szolgálói. Nem a tied.

– De ők a hozomány részei voltak – próbálta meg Yanara nyugodt hangon.

Agnis ajkán halvány mosoly jelent meg.

– Igen. A hozomány részei. És a hozomány a fiamé. A fiam pedig azt tesz velük, amit akar.

Egy pillanatra csend lett.

– Tudod, miért nem tetszettél nekem az első pillanattól fogva? – kérdezte Agnis asszony, egészen közel hajolva a lányhoz.

Yanara nem válaszolt, csak kérdően nézett rá.

– Mert nem féltél és nem voltál eléggé megalázkodott. Mert azt hitted, hogy itt is azt fogod tenni, amit

otthon tettél, parancsolgathatsz kedved szerint. De már nem vagy otthon! Ezt jól jegyezd meg és soha el ne feledd! Ha fiút szülnél a fiannak, akkor talán megváltozhat a helyzeted, de addig nem!

A szavak halkán hangzottak el, de élesebbek voltak bármilyen kiáltásnál.

Agnis hirtelen az egyik lány felé fordult.

– Te! – mutatott rá. – Hogy hívnak?

– N... Nefera... – rebegette a lány.

– Nefera – ismételte Agnis. – Most figyelj.

Kezével intett a fekete ruhás férfinak. Az előrelépett.

– Ha a hercegnő nem tanulja meg, hogy itt nincs akarata – mondta az asszony –, akkor a körülötte lévők fizetnek helyette.

A férfi megragadta Nefera karját. Yanara előrelépett.

– Ne! – kiáltotta.

– Akkor tanulj! – mondta Agnis.

A férfi hirtelen meglökte a lányt és a földre taszította. Nem ütötte meg, hogy jelet hagyjon rajta, de az esés épp elég volt arra, hogy fájjon és megalázó legyen.

Nefera felsikoltott.

Yanara szíve belerándult.

– Hagyd abba! – szólt élesen.

Agnis közelebb lépett hozzá, egészen közel. Olyan közel, hogy Yanara érezte a leheletét.

– Most figyelj rám, egyiptomi lány – suttogta. – A fiam nem szeret várni, nem szeret ellentmondást és nem szeret olyan nőt a házában, aki kérdez, vagy parancsolni próbál.

– Nem parancsoltam – mondta Yanara. – Csak kértem.

Agnis szeme megvillant.

– Ugyanaz.

A férfi újra a lány felé nyúlt.

– Elég! – mondta megint Yanara.

És akkor történt valami. Nem valami látványos dolog, nem olyan, mint a teremben a fáklyák megremegeése. Csak egy apró, halk rezdülés.

A mécsesek lángja egyszerre megnyúlt, mint amikor hirtelen huzat érte őket, pedig a levegő mozdulatlan volt. A falakon a fény vibrálni kezdett. A férfi keze megállt a levegőben.

Agnis szeme összeszűkült.

– Mit tettél? – kérdezte.

– Semmit – suttogta Yanara. És valóban nem tett semmit. De ő is érezte. Valami hideg és tiszta erő futott végig a gerincén, mint akkor, amikor a Hold fényében állt az oázis vizében.

A férfi lassan leengedte a kezét.

Agnis arca most már nemcsak kemény volt, éber is.

– Értem – mondta végül halkán.

A lányok remegve büjtak össze.

Agnis asszony kiegyenesedett.

– Ma még megúsztad – mondta Yanarának. – De ne hidd, hogy nem látok és nem figyelek!

Megfordult, és az ajtó felé indult. Mielőtt kilépett volna, még visszanezett.

– Holnap reggel, a szertartáson – mondta –, a papok jelenlétében térdre fogsz ereszkedni a fiam előtt. És ha egyetlen szót is szólsz engedély nélkül... – pillantása Neferára siklott –, akkor nem lesz, aki visszatartsa a kezét. Ti pedig legyetek készen – mondta a két leánynak –, mert nem tudjátok mikor, melyik este vitetlek majd titeket a fiamhoz. Meggondoltam magam, nem lesztek a szolgálóim. Eléggé jól néztek ki ahhoz, hogy ágyasai, szórakoztatói legyetek a fiának.

Az ajtó bezárult mögötte, s a terem levegője lassan visszatért a rendes ritmusába.

Yanara letérdelt Nefera mellé, és gyengéden megérintette az arcát.

– Fáj?

A lány bólintott, de nem sírt már.

– Úrnőm, mi lesz velünk? – kérdezte. – Nem akarunk a herceg ágyasai lenni! Félünk tőle! Ments meg minket úrnő, ha lehet!

Yanara felemelte a fejét. A falon, a mécsesek fényében, az árnyékuk furcsán eltorzult. És az ottlévők nem három lány alakját látták a falon, hanem négyet. A negyedik árnyék magasabb volt. Karcsúbb. És nem mozdult velük együtt. Yanara lassan felállt.